

Ignoro el temps passat, els anys, i els segles,
 La sang, la raça, la terra, la llar.
 Só l'aura tendra al bagueny de les cares,
 El gemec de la nit, la tramuntana negra,
 El corc més vell de la roca maresa.
 Rou del matí al calze dels estanys,
 La flor i la fulla del zéfir celeste,
 La pell plaent dels fruits i el pa tou de la borra.
 Só la mel de les fonts, la veu dels soterranis
 I la sang de les brases labials.
 Só el foc que abranda els brucs a la serra mitgera,
 Les sets colors a l'esfera dels cossos,
 La pluja entre xarols, la menta dels oasis,
 L'ombra que es frisa en un cap de carrer,
 La sal, la sorra i el paper de vidre.
 Só el gorg brogent al pont dels hemisferis,
 Pleniluni invocat als freus de l'arxipèlag,
 Goma solar i sutge vespertí,
 Llavor escampada entre núvols de borra,
 L'ocell imbatible a la vall falconera,
 Muscle vital d'estranya selvatgina.
 Só l'equador viril, l'aiguamoll incorrupte,
 El litógraf del cel i capçana polar,
 L'oli vident d'esgrafiats rupestres,
 El braç voluptuós dins un sac de farina,
 Fanal de port i escull entre infinits.
 Só el filtre conjurat a la plaça emmurada,
 Fornell en platja morta i palet de riera,
 L'orògraf boreal, el plor de les congestes,
 La cabellera d'aigües del teu cor
 —Brolla de lava a les teves entranyes.
 Só, de la meva imatge, la prova negativa
 Projectada en el temps, amb tints inesborrables,
 A la làctia muralla dels teus somnis.

J. V. Foix

a GONZALO LLOVERAS

Me ha manchado las manos, liberadas
 por la labor de enaltecer la vida
 y por el tacto de horas arriesgadas.
 Ha golpeado mi frente, querida
 por los tiempos penados que acontecen
 y por la libertad ya tan perdida.
 Se ha vertido en mis ojos, que obedecen
 la vastedad de lúcida andadura
 donde inciertos augurios permanecen
 Ha levantado un viento de premura
 en mis oídos, siempre acogedores
 de solicitudes de aventura.
 Ha quemado mis labios, cumplidores
 de un texto de esperanzas olvidado,
 donde la mente inclina sus temores.
 Y toca el corazón con un vejado
 pensamiento de duda y agorero
 contra la claridad que he meditado.
 ¡Buen Señor de la luz que hoy no me alcanza!
 ¡Yo, exilado en la sombra, persevero
 en que me llames a la paz que quiero
 y en que vuelvas serena mi esperanza!

Enrique Badosa

I

Des dels ginjoler parlava.
 Em mataven les paraules
 i el ginjoler ginjolava.

Amic, collim silencis.
 Que la cadira d'amor
 que el meu ginjoler no sàpiga
 que m'espera l'aigua dormida,
 amb una camisa fresca
 de mirades de sàlvia.

II

La pena llarga del riu:
 no poder mirar enrera,
 el brollador primitiu.

Saber que la mar l'espera;
 i no el fa córrer la mar
 sinó aquella aigua primera.

Tan fresc és como la font era.
 No és vell el riu si ha arribat.
 És l'infant que ve cansat
 d'abeurar joncs de ribera.

III

Si et recordava a la mar,
 blavejaven les olives
 dins el teu oliverar.